

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **A. K., st. přísl.**

trvale bytem

zastoupen

Mgr. Vratislav Tauber

advokát společnosti HLADÍK & TAUBER, v.o.s.

sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti

žalované:

Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2019, č. j. CPR-19423-2/ČJ-2018-930310-V238,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2019, č. j. CPR-19423-2/ČJ-2018-930310-V238 a rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2019, č. j. CPR-19423-3/ČJ-2018-930310-V238 **se z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 21. 5. 2018, č. j.

KRPB-278405/ČJ-2017-060026-SV, JID: PCR06ETRPO88502979 a rozhodnutí téhož správního orgánu ze dne 21. 5. 2018, č. j. KRPB-278405/ČJ-2017-060026-SV, JID: PCR06ETRPO88503011 **se zrušují**.

- III. Žalovaná **je povinna** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **6 800 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Vratislava Taubera, advokáta se sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 30. 5. 2019 (doručenou soudu téhož dne) domáhá zrušení rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 22. 5. 2019, č. j. CPR-19423-2/ČJ-2018-930310-V238 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 21. 5. 2018, č. j. KRPB-278405/ČJ-2017-060026-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 2 let. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí či po odpadnutí důvodů bránících výkonu rozhodnutí podle § 2 zákona o pobytu cizinců. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.
2. Žalovaná dále rozhodla rozhodnutím ze dne 22. 5. 2019, č. j. CPR-19423-3/ČJ-2018-930310-V238 o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 21. 5. 2018, č. j. KRPB-278405/ČJ-2017-060026-SV, který byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula skutkový stav věci. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v období od 1. 11. 2017 do 7. 12. 2017 zaměstnán na území ČR bez platného povolení k zaměstnání, kdy v areálu společnosti, na adrese, vykonával pracovní činnost manipulačního dělníka (sejmutí strojově očištěných kovových výrobků ze závěsné konstrukce a ukládání do kovového přepravního koše).
4. Žalovaná přezkoumala obsah prvostupňového rozhodnutí a průběh správního řízení a dospěla k závěru, že správní orgán prvního stupně zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady, náležitě zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, shromáždil dostatečné podkladové materiály a svá zjištění a závěry popsal v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Správní vyhoštění bylo dle názoru žalované vydáno v souladu s právními předpisy. V jednání žalobce, kterým se dopustil výkonu zaměstnání bez povolení k zaměstnání, spatřuje žalovaná porušení zákona o pobytu cizinců.

5. K námitkám žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaná uvedla, že nejsou důvodné, a to z následujících důvodů. Žalovaná nepřisvědčila námitce, dle které předmětné správní řízení bylo zahájeno na základě skutečnosti, že dne 7. 12. 2017 žalobce pracoval jako manipulační dělník, naproti tomu z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že činnost vykonával od 1. 11. 2017 do 7. 12. 2017, ačkoliv ve spisu neexistuje jediný důkaz prokazující tento závěr správního orgánu prvního stupně. Žalovaná uvedla, že součástí spisového materiálu je evidence docházky poskytnuta společností dne 15. 12. 2017, ze které vyplývá, že žalobce v době od 1. 11. 2017 do 7. 12. 2017 vykonával pracovní činnost na pracovišti společnosti, v obci Tomuto závěru navíc svědčí skutečnost, že docházka je vedena elektronicky a žalobci bylo přiděleno evidenční číslo 1. Dodala, že pokud by žalobce realizoval tuto pracovní činnost jako výpomoc svým kamarádům, jistě by nebylo žalobci přiděleno osobní číslo a evidována jeho docházka na pracovišti.
6. Stran námitky, že svědek pan K. v rámci své svědecké výpovědi potvrdil, že uvedené práce byly realizovány zaměstnanci dodavatelské společnosti, nelze k tomu dle žalované přihlídnout. Svědek skutečně potvrdil, že žalobce není zaměstnancem společnosti, nýbrž dodavatelské společnosti. Dle žalované však v daném případě neměl žalobce pro výkon činnosti, u níž byl kontrolován, povolení k zaměstnání.
7. Pokud žalobce namítal délku zákazu pobytu, kterou považuje za zjevně nepřiměřenou a nepřezkoumatelnou, neboť správní orgán prvního stupně popisuje pracovní činnost žalobce pouze v den kontroly, žalovaná odkázala na evidenci docházky, ze které vyplývá, že žalobce vykonával pracovní činnost v rámci vytykaného období. Dle názoru žalované je zcela irelevantní, zda byla doložena v jednotlivých dnech konkrétní pracovní činnost, resp. pracovní náplň v jednotlivých dnech výkonu pracovní činnosti. Lze najisto předpokládat, že pracovní činnost žalobce nikterak nevybočovala z náplně pracovní činnosti, u níž byl kontrolován. Ani samotná skutečnost, že správní orgán prvního stupně popsal pracovní činnost pouze v den kontroly, automaticky neznamená, že v docházkou doložených dnech pracovní činnost žalobce vůbec nevykonával. Délku zákazu pobytu považuje žalovaná za dobu za shodující se v obdobných případech s běžnou praxí, s přihlédnutím k jednání, kterého se žalobce dopustil. Žalobce se správním orgánem prvního stupně spolupracoval, na druhou stranu se však dopustil závažného protiprávního jednání, které by zřejmě pokračovalo i do budoucna.
8. Žalobce dále namítal porušení ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců jakož i ustanovení § 174a téhož zákona, neboť správní orgán prvního stupně nezjistil všechny okolnosti, když nelze zjistit, jak dlouho a jakou konkrétní pracovní činnost vykonával, proč je tato činnost nelegální atd. Dle žalované z prvostupňového rozhodnutí vyplývá jak délka protiprávního jednání, tak i pracovní činnost, kterou žalobce vykonával. Správní orgán prvního stupně se také zabýval skutečností, že účastník řízení vlastnil s platností do 21. 6. 2019 zaměstnaneckou kartu (u zaměstnavatele, místem výkonu práce a druhem práce dělníci v oblasti výstavby budov), ve skutečnosti však vykonával pracovní činnost spočívající ve strojovém čištění kovových výrobků v obci Žalobce pro pracovní činnost, u které byl kontrolován, nevlastnil zaměstnaneckou kartu, či povolení k zaměstnání. Žalovaná dodala, že žalobcem byly předloženy tzv. blanco cestovní příkazy toliko s razítkem společnosti Následně byl doložen společností cestovní příkaz, kterým byl žalobce vyslán na pracoviště v v období od 1. 12. 2017 do 8. 12. 2017.

9. Namítá-li žalobce, že se správní orgán prvního stupně nezabýval ekonomickými poměry a délkou dosavadního pobytu žalobce, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu, nelze k tomu dle žalované přihlídnout. Žalobce se vyjádřil v rámci protokolu o výsledku pouze stroze s tím, že se v průběhu řízení dále vyjádří, což učinil před vydáním prvostupňového rozhodnutí. V době kontroly sice žalobce vlastnil platnou zaměstnaneckou kartu, avšak vykonával pracovní činnost, ke které zaměstnaneckou kartu nevlastnil.
10. Žalovaná uzavřela, že správní orgán prvního stupně si vyžádal dle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, zda je vycestování účastníka řízení dle ustanovení § 179 téhož zákona možné, přičemž obdržel závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince ev. č. ze dne 16. 3. 2018 s tím, že vycestování žalobce je možné.
11. Žalobce žalobou namítá, že správní orgán prvního stupně nesprávně posoudil shromážděné podklady a nezjistil tak skutkový stav bez důvodných pochybností. Žalovaná skutkové závěry převzala a rovněž z nich bez dalšího vycházela. Správní orgány obou stupňů vycházely ze skutkového závěru, že žalobce vykonával činnost manipulačního dělníka od 1. 11. 2017 do 7. 12. 2017, jak již bylo žalobcem namítáno v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, nebyla tato skutečnost náležitě prokázána a zároveň vzaly za prokázané, že žalobce vykonával činnost „manipulačního dělníka“ v době dle „Výkazu odpracovaných směn D“. Dle žalobce výkaz, jak je obsažen ve spise nevypovídá o tom, jakou činnost žalobce vykonával. Dlužno dodat, že jednatel spol., jako svědek, uvedl, že neví, jakou práci žalobce vykonával, ani jak dlouho tam pracoval, přičemž uvedl, že na pracovišti je vykonáváno více druhů prací, mimo jiné stavební práce, výkopové práce, pomocné práce, tedy náplň práce odpovídající žalobci vydané zaměstnanecké kartě „dělníci v oblasti výstavby budov“.
12. Dle žalobce dále výkaz zjevně neodpovídá skutečnosti, když časy v něm uvedené ohledně počátku, konce směny a přestávky jsou s naprostou přesností (na minutu) všechny dny stejné. Není reálné, aby jakýkoli člověk „vcházel a odcházel“ na minutu přesně. Není ani postaveno najisto, jestli „Výkaz odpracovaných směn“ odpovídá skutečné přítomnosti žalobce na pracovišti. Není-li tak tento listinný důkaz doplněn důkazním prostředkem dalším k osvědčení jakým způsobem jsou časy evidovány a na základě čeho, je takový důkaz nedostatečný a neprůkazný. Skutkový stav tak nebyl zjištěn bez důvodných pochybností.
13. Žalovaná současně dovozuje, že žalobci bylo přiděleno osobní číslo 1. Žalované musí být z úřední povinnosti známo, že v řízení vedeném u něj pod č. j. CPR-19431-2/ČJ-2018-930310-V238 byl doložen výkaz odpracovaných směn R. M., kde je rovněž uvedeno číslo „1“. Údaj o osobním čísle je tak zjevně bez vypovídající hodnoty.
14. Žalovaná i správní orgán prvního stupně na základě shromážděných podkladů dospěli k nesprávnému skutkovému závěru, když nesprávně právně hodnotili prakticky „jakoukoli“ pracovní činnost vykonávanou v jiném místě, než které je uvedeno v pracovní smlouvě, jako nelegální a nerespektovali institut převedení na jinou práci na dobu nezbytné potřeby. Nedostatečně zjištěný skutkový stav vyzdvihuje tvrzení samotné žalované na str. 6 napadeného rozhodnutí: „*Lze najisto předpokládat, že pracovní činnost účastníka řízení nikterak nevybočovala z náplně pracovní činnosti, u níž byl kontrolován.*“ I pokud žalobce na místě činnost vykonával, neznamená to bez dalšího, že se jednalo o

činnost nelegální a právě absentující zjištění ohledně vykonávané činnosti - druhu práce způsobují nedostatečnost skutkových zjištění a tedy nezákonnost napadeného rozhodnutí.

15. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.
16. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a dodala, že namítá-li žalobce věrohodnost samotného výkazu odpracovaných hodin, že kromě uvedeného čísla 1 je taktéž u žalobce uvedeno číslo karty, které není v obou případech totožné a rovněž nejsou totožné ani odpracované hodiny, v druhém případě cizinec pracovní činnost vykonával dnem 27. 11. 2017. Pokud se žalobce odvolává na institut převedené na jinou práci na dobu nezbytné potřeby, takovému závěru nesvědčí podklady shromážděné v rámci řízení. Žalobci byla vydána zaměstnanecká karta s platností od 22. 6. 2017 do 21. 6. 2019, jednalo se o zaměstnavatele s druhem práce dělníci v oblasti výstavby budov, místem výkonu práce Žalobce však byl kontrolován dne 7. 12. 2017 při strojovém čištění kovových výrobků na pracovišti společnosti v obci Dále žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 30/2013-28 a odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba je důvodná.

17. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
18. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
19. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
20. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
21. Dne 7. 12. 2017 byla provedena správním orgánem prvního stupně pobytová kontrola v areálu společnosti, na adrese, kde byl žalobce spolu s dalšími pracovníky kontrolován v pracovním oděvu, který vykonával pracovní činnost manipulačního dělníka (sejmutí strojově očištěných kovových výrobků ze závěsné konstrukce a ukládání do kovového přepravního koše). Žalobce předložil cestovní doklad č., s platností do 29. 1. 2019, a dále povolení k dlouhodobému pobytu č., platné do 21. 6. 2019.
22. Dne 7. 12. 2019 byl se žalobcem proveden výslech, při němž uvedl, že je státním příslušníkem, kde se i narodil, na území ČR nemá žádné rodinné vazby, celá jeho rodina žije na, V ČR bydlí na ubytovně v Na území ČR pobývá přechodně asi

jeden rok. V návratu do vlasti mu nic nebrání. Bez přítomnosti zástupce, který se ke správnému orgánu prvního stupně nemohl dostavit, se k pracovní činnosti odmítl vyjadřovat.

23. Dále se ve správním spise nachází pět předtištěných cestovních příkazů, s razítkem společnosti a podpisem, v nichž nejsou vyplněné údaje o místě práce, v jaké době má být vykonávána, pro jakou společnost a jakým zaměstnancem.
24. Podle sdělení Úřadu práce ČR, Krajské pobočky pro hl. m. Prahu ze dne 13. 12. 2017 byla žalobci vydána zaměstnanecká karta podle § 42g bod 2 zákona o pobytu cizinců, s platností od 22. 6. 2017 do 21. 6. 2019, pro zaměstnavatele, pro druh práce dělníci v oblasti výstavby budov.
25. Dále je ve spise založena rámcová smlouva o provedení prací a výkonů uzavřená mezi společnostmi a s.r.o. dne 4. 1. 2016, s platností na dobu dvou let a následným dodatkem ze dne 4. 1. 2018, z níž je patrné, že se zhotovitel zavazuje provádět pomocné a manipulační práce, opláchnutí a čištění materiálu, balení a přípravu dílů k expedici, přípravu palet k expedici, úklidové a stavební práce.
26. Podle evidence docházky zaslané společností se žalobce v práci nacházel v měsíci listopadu roku 2017 ve dne 1., 2., 3., 6., 7., 8., 9., 13., 14., 15., 16., 20., 21., 22., 23., 24., 27., 28., 29., 30. a v měsíci prosinci v témže roce ve dne 1., 4., 5., 6. a 7.
27. Podle pracovní smlouvy uzavřené mezi zaměstnavatelem a žalobcem jako zaměstnancem dne 30. 6. 2017 bude žalobce pracovat u zaměstnavatele jako dělník v oblasti výstavby budov ode dne 3. 7. 2017.
28. Dne 20. 2. 2018 byl proveden výslech Ing. P. K., jednatele společnosti Atom Projekt s.r.o., jako svědka, jež uvedl následující skutečnosti. Společnost funguje od roku 2005 a má 25 stálých zaměstnanců, pouze příslušníky ČR. Všichni cizinci, co v Bořitově tehdy pracovali, byli zaměstnanci společnosti Společnost se zabývá předpovrchovými úpravami kovů a tepelným zpracováním kovů, jedná se o odkalování, tryskání, žíhání, balitování a odrezování, nezabývá se zednickými pracemi, pouze staví ve svých provozních prostorech. Stavební práce si zabezpečují svépomocí, z vlastních a předně agenturních zaměstnanců. Žalobce dle předložené fotografie poznal, pracuje ve společnosti na základě smlouvy se společností Jak dlouho zde žalobce pracuje, neví. Agenturní zaměstnanci společnosti dělají všechno, stavební práce, výkopové práce a pomocné práce, práce ve výrobě, manipulační práce při odkalování a tryskání. Jakou přesně vykonával práci žalobce, neví. Práci zadává vedoucí výroby mistrům a mistr zadává práci zaměstnancům, i agenturním. Docházka je vedena elektronicky. Pracovní oděv dává zaměstnancům určený pracovník společnosti Veškerý pracovní materiál patří společnosti
29. Ve spise se dále nachází smlouva o nájmu nebytového prostoru uzavřená mezi společností a ze dne 18. 6. 2012 (uzavřená na dobu určitou); dodatek ke smlouvě o nájmu nebytového prostoru ze dne 16. 12. 2014 o prodloužení nájmu do 31. 12. 2017; kopie dokladů vztahujících se k rozhodnutí o povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání – předkládací zpráva k vydání povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 6. 6. 2017, záznam o vydání zaměstnanecké karty ze dne 31. 7. 2017, a to u zaměstnavatele, místem výkonu práce, druhem práce dělníci v oblasti výstavby budov; dále sdělení zaměstnavatele (.....) o nástupu zaměstnání nebo vyslání k plnění úkolů

vyplývajících z uzavřené smlouvy cizince k zaměstnání, modrou kartou nebo zaměstnaneckou kartou ze dne 2. 8. 2017, v němž je uveden zaměstnavatel s.r.o a datum nástupu 3. 7. 2017.

30. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ev. č. ze dne 16. 3. 2018, je vycestování žalobce do země původu možné.
31. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
32. Předmětem sporu byla právní kvalifikace výkonu práce žalobce, tj. otázka, zda lze na práci žalobce nahlížet jako na práci bez povolení k zaměstnání, a jsou tak splněny podmínky pro vyhoštění ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.
33. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, b) až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
34. Podle ustanovení § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Podle odst. 2 téhož ustanovení může být cizinec dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle odst. 4 téhož ustanovení se povolení k zaměstnání vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou vyslán k výkonu práce na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy.
35. Mezi stranami nebylo po skutkové stránce sporu o tom, že žalobce byl společností, jejímž byl zaměstnancem, vyslán do společnosti v V té době disponoval platným povolením k zaměstnání pro druh práce dělníci v oblasti výstavby budov, a to na základě rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu, v němž byla jako místo výkonu práce uvedena adresa sídla společnosti Žalobce dle tvrzení správních orgánů nejméně od 1. 11. 2017 do 7. 12. 2017 vykonával práci mimo místo výkonu práce uvedené v zaměstnanecké kartě.
36. Žalobce namítal, že správní orgány vzaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu za prokázané, že žalobce v období od 1. 11. 2017 do 7. 12. 2017 vykonával činnost manipulačního dělníka spočívající ve strojovém čištění kovových výrobků. Tato námitka je důvodná.
37. Řádné a dostatečné zjištění skutkového stavu předpokládá správní řád v § 3 a § 50 odst. 3, z nichž vyplývá, že řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Správní řád zdůrazňuje též zásadu objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné

okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013-69).

38. Správní orgány uvedenou skutečnost vyvodily na základě provedené kontroly dne 7. 12. 2017 v areálu společnosti, kde žalobce strojově čistil kovové výrobky. Sám žalobce nerozporoval, že by tuto činnost nevykonával, v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí však uvedl, že se jednalo o pomoc ostatním kamarádům, kteří tuto činnost měli v náplni práce. Správní orgány však na základě tohoto zjištění dospěly k závěru, že tuto činnost žalobce vykonával po dobu od 1. 11. 2017 do 7. 12. 2017, a to na základě evidence docházky. Tato však pouze dokazuje, ve kterých dnech se žalobce nacházel v areálu společnosti a pracoval zde, nelze z ní však jakkoliv seznat, jakou činnost žalobce skutečně činil. Pokud jde o svědeckou výpověď jednatele společnosti, ten sám uvedl, že neví, jakou konkrétní práci žalobce vykonával, ale vypověděl, že zaměstnanci agentury dělají mj. stavební, výkopové a pomocné stavební práce.
39. Pokud tvrdí žalovaná, že v případě, že správní orgán prvního stupně popsal pracovní činnost žalobce pouze v den kontroly, tak to neznamená, že ve zbylých dnech tuto činnost nevykonával, tak dle krajského soudu uvedené nemůže spíše automaticky znamenat, že ji žalobce v těchto dnech vykonával.
40. Co se týče žalobcem zpochybňované docházky, tak jak již bylo uvedeno výše, tato evidence pouze dokazuje, v jakých dnech a časech se žalobce nacházel v areálu firmy, nikoliv však, jakou práci žalobce vykonával, proto je bezpředmětné se zabývat přesností času či osobním číslem, pokud sám žalobce nezpochybňuje, že se v těchto časech skutečně na daném pracovišti nacházel. Společností bylo zapotřebí důkladněji zjistit, jakou činnost žalobce v této firmě skutečně konal, a to např. dalšími svědeckými výpověďmi. Pravdou je, že zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že žalobce při výkonu práce pro uvedenou společnost (objednatel prací ve vztahu k jeho zaměstnavateli) zřejmě nekonal pouze práci, kterou by bylo možno kvalifikovat jako stavební práce, na které měl pracovní povolení, ale na druhé straně ovšem nelze z takto zjištěného skutkového stavu jednoznačně a bez důvodných pochybností uzavřít, že žalobce tyto práce v předmětném areálu vůbec nekonal.
41. Za této situace je na žalované, resp. správním orgánu prvního stupně, aby se pracovní činností žalobce znovu zabýval a zjistil, jakou práci vykonával i v ostatní dny či zda se skutečně dne 7. 12. 2017 nejednalo o výpomoc kolegům, jak již tvrdil ve správním řízení.
42. Krajský soud také přisvědčil námitce žalobce, že nesprávně vyhodnotil pracovní činnost žalobce vykonávanou v jiném místě, než které je uvedeno v pracovní smlouvě, jako nelegální.
43. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí dospěl k názoru, že pokud žalobce svou práci naplnil znaky závislé práce při výkonu práce u společnosti, jednalo se o práci bez povolení k zaměstnání, neboť jeho platná zaměstnanecká karta se vztahovala k zaměstnavateli Uvedené závěry pak převzala žalovaná do napadeného rozhodnutí. Nutno však podotknout, že se správní orgány žádným způsobem nevypořádaly s předloženými listinami žalobcem a společnostmi a, které se nacházejí ve správním spise. Konkrétně se nezabývaly vztahy mezi předmětnými společnostmi, mezi nimiž byla dne 4. 1. 2016 uzavřena rámcová smlouva o provedení

prací a výkonů. Dále byly předloženy jak nevyplněné cestovní příkazy, tak i cestovní příkaz na výjezd žalobce do společnosti, vypsany společností na období od 1. 12. 2017 do 7. 12. 2017.

44. Správní orgány se tak zcela opomněly zabývat skutečností, zda žalobce nemohl být svým zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu. Namísto toho pouze uváděly, že žalobce změnil zaměstnavatele bez souhlasu příslušného úřadu práce. K charakteru pracovní cesty se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 30/2013-28, dostupné na www.nssoud.cz, dle něhož „[v]yslání na pracovní cestu však musí svým obsahem skutečně pracovní cestě odpovídat a nelze jím zastírat faktický výkon práce v jiném místě, než v místě uvedeném v povolení k zaměstnání. Vysílání zaměstnance k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce proto nelze používat dlouhodobě a pravidelně a zneužívat jej tak k obcházení místa výkonu práce uvedeného v povolení k zaměstnání. Je-li navíc od samého počátku zřejmé, že charakter práce, kterou má cizinec vykonávat, bude předpokládat častý pohyb cizince po více místech, nelze povolení pro více míst výkonu práce (§ 145 zákona o zaměstnanosti) obházet prostřednictvím opakovaného vysílání cizince na pracovní cesty. Obdobně je za porušení podmínek pracovního povolení nutno považovat i zásadní změnu druhu vykonávané práce.“
45. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobce uzavřel pracovní smlouvu se společností s.r.o. dne 30. 6. 2017, v níž byl sjednán den nástupu do práce na 3. 7. 2017. Toto datum též odpovídá datu uvedeném ve sdělení zaměstnavatele (společnosti) o nástupu zaměstnání nebo vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy cizince s povolením k zaměstnání, modrou kartou nebo zaměstnaneckou kartou na území ČR, doručené dne 2. 8. 2017 na Úřad práce ČR – krajská pobočka pro hlavní město Prahu. Správními orgány tak nebylo zjištěno, jakou pracovní činnost vykonával žalobce ode dne nástupu do práce k zaměstnavateli do 31. 10. 2017, tedy dne předcházejícímu dni, od kdy měl vykonávat závislou práci pro společnost Správní orgány se taktéž zcela opomněly zabývat faktickou činností společnosti
46. Krajský soud uznává, že uvedené vztahy mezi jednotlivými společnostmi mohou působit tak, že se jedná o obcházení zákona o pobytu cizinců a právních předpisů na úseku zaměstnanosti, správní orgány však mají povinnost skutkový stav zjistit řádně, a to předně s ohledem na to, že vyhoštění žalobce bylo uloženo v délce 2 roky. Krajskému soudu jsou z úřední činnosti známy případy, kdy více podnikatelských subjektů mezi sebou uzavírá smlouvy, aby cizincům zprostředkovávaly práci na území ČR bez nezbytných povolení. V těchto případech se však jedná o přeshraniční poskytování pracovních sil, aniž by se cizinec na území vysílajícího státu nacházel a pracoval zde, v důsledku čehož se cizinec ke svému zaměstnavateli již nevrátí, neboť ten má pouze postavení agentury práce (rozsudky zdejšího soudu č. j. 41 A 28/2019-25, 41 A 64/2018-24, 41 A 19/2018-36)
47. Pokud dojde správní orgán prvního stupně k závěru, že na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu je vyhoštění žalobce stále důvodné, je jeho povinností vyhodnotit nové skutečnosti ve vzájemné souvislosti a z hlediska efektu na postavení žalobce i z pohledu příp. polehčujících okolností svědčících v jeho prospěch, a promítnout tuto úvahu z hlediska principu přiměřenosti do určení doby, na kterou se správní vyhoštění ukládá.
48. Krajský soud tak uzavírá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav ve správním řízení, neboť si neopatřily dostatečné důkazy pro závěr, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání.

49. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalované včetně jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) bez jednání zrušil, neboť skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisovém materiálu. Krajský soud zdůrazňuje, že uložení správního vyhoštění je závažným zásahem do práv účastníka řízení, a proto je nezbytné před takovým rozhodnutím zjistit řádně a nepochybně skutkový stav.
50. Ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná vázána právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tedy bude nutno napravit vytýkaná pochybení jak žalované, tak rovněž správního orgánu prvního stupně. Konkrétně musí být správními orgány opatřen takový důkazní materiál, na základě něhož zjistí, jakou práci žalobce skutečně po vymezenou dobu u společnosti činil.
51. S ohledem na skutečnost, že bylo napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí z výše uvedených důvodů zrušeno, rozhodl krajský soud rovněž o zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů o nákladech, jak je uvedeno ve výroku II., neboť jsou na nich existenčně závislá, a to s ohledem na jejich akcesorickou povahu, což se odvíjí od skutečnosti, že k vydání rozhodnutí o nákladech byl správní orgán prvního stupně povinen podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu, který stanovuje, že povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti.
52. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ze soudního spisu vyplývá, že zástupci žalobce vznikly náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce krajskému soudu nedoložil, že je plátcem DPH. Celkem je tedy žalovaná povinna žalobci na nákladech řízení nahradit částku 6 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. července 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.

samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

B. K.